

at der gennem hele Befolkningen vil komme en ganske anden Lyst og Evne til at holde sig fri for Fattigvæsenet, naar det en Gang er givet ved Lov, som en Ret, at ved Opnaelsen af det 62de Aar vil vedkommende have Forsørgelse her i Staten, som vil gøre den private Godgørenhed overflødig. — Jeg vil ogsaa bemærke med det samme, at, naar man taler om en stor Lettelse for Kommunen gennem dette Lovforslag, en Lettelse, som jeg tror, Kommunerne kunne trænge til, har jeg ikke ventet, at den skulde blive saa stor, som man ved en direkte Beregning af Antallet af de Personer, der ellers vilde komme under Fattigvæsenet, skulde komme til. Vi have troet, at, naar dette Forslag blev til Lov, vilde der nødvendigvis indtræde en Virksomhed i den bemidlede Befolkning omkring i Kommunerne, sigtende til at oprette Stiftelser for de hjælpeløse, og en Virksomhed ogsaa sigtende til at imødekomme deres Trang, som nærme sig det 62de Aar, og derved holde dem fri for Fattigvæsenet.

Paa disse Punkter har jeg altsaa kun kunnet beklage, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig mindre velvilligt overfor dette Lovforslag, end jeg ønskede. Selvfølgelig vilde jeg i høj Grad have sat Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister havde kunnet vise sin Interesse for dette Forslag, ved en mere imødekommende Stilling end den, han har indtaget. Men jeg skal dog indrømme, at for visse Hovedpunkters Vedkommende i Lovforslaget har Indenrigsministeren ydet os Forslagsstillere en Støtte, som jeg ikke noksom kan anerkende. Et Hovedpunkt i Forslaget er jo, det erkender jeg, og det maa man erkende, Spørgsmaalet om, hvor mange der ville falde ind under Loven og saa Understøttelse. Den højtærede Indenrigsminister erkendte, at den Beregning, vi have anstillet, det Tal, vi vare komne til, i og for sig var rigtig. Den højtærede Indenrigsminister sagde, at det var ikke saa galt et Tal. Han har viist os den Opmærksomhed i Forvejen at gøre en anden Beregning, som ikke væsentlig falder ved Siden af den, vi have gjort; der var nogle faa Tusinders Forskel. (Afbrydelse af Bjørnbaek). Ja, der var 6,000 Forskel, som det ærede Medlem fra Odder meget rigtig bemærkede, Forstellet mellem 78,000 og 84,000. Det vil sikkert glæde det ærede Medlem fra Odder at høre, at denne Forskel ikke eksisterer i Virkeligheden, den beror kun paa en Misforstaaelse, tror jeg nok, af den Maade, hvorpaa Indenrigsministeren regner, og den Maade, hvorpaa vi regner.

Den ærede Minister troede, at de Tal, som jeg havde anført, gik paa Folketællingen 1880. Det gøre de ogsaa paa en Maade, men saaledes, at der til Resultat af denne er lagt 10 pCt. for Forstellet mellem 1880 og 1890, da det er almindelig anerkendt, at Befolkningen vokser omtrent med 1 pCt. aarlig. Det er noget, som jeg med det samme kan sige til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Kreds, der heller ikke forstod, hvorledes vi vare komne til vore Tal. Vi ere altsaa komne dertil paa samme Maade, som han vilde komme dertil, nemlig ved at lægge 10 pCt. til Folketællingen for 1880. Jeg tror saaledes i Virkeligheden, at vi paa det Punkt kunne siges at være enige med den ærede Minister. Det Tal, der bliver Tale om at forsørge, vil være saa nær 78,000, som man overhovedet kan komme i denne Materie. Det er umuligt at sige det paa Hundreder, hvilket Tallet er, men det vil ikke være vidt forskelligt, og naar det forholder sig saa, er det ogsaa klart, at den Frygt, som den ærede Minister havde for Statskassens Garant, ikke kan være saa stor og overvældende, thi hvis Tallet er rigtig, bliver der ingen Risiko (Indenrigsministeren: Tallet kan være rigtig, men Deres Anvendelse deraf er ikke rigtig). Ja det er noget, som vi kunne strides om; et Skøn er altid Skøn, men det maa — antager jeg — noget kunne trøste den ærede Minister, at det jo er han, der skal afgive det Skøn. Naar han vrider sig lidt ved det Arbejde, han derved skal saa, maa jeg trøste ham med, at det jo ikke er livsvarigt. I Begyndelsen vil der ganske vist være nogle Afgørelser — det maa vi være paa det rene med — som ville komme til at foreligge Indenrigsministeren, men dog kun, til hele Maskineriet er i Gang. Naar først Folk omkring i Kommunerne have faaet nogle enkelte Afgørelser, ville de selvfølgelig ikke gøre ham Ulejlighed til ingen Nytte, men rette sig efter de en Gang trufne Afgørelser. Jeg nærer ingen Frygt for, at Ministeren i den Henseende skal gaa de fattige, for nær. Han har jo ingen anden Interesse i den Sag; end at Pengene slaa til, og saa længe, som de slaa til, antager jeg, at enhver Minister paa hans Plads heller end gerne vil betale dem ud, thi hvad Interesse kunde han have af, at de laa i den Fond? Ja, dersom han endda havde dem saaledes, at han kunde bruge dem til andre Ting, men det have vi jo sørget for, han ikke kan. Det forstod det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Kreds ikke i Øjeblikket, men ved at tænke nærmere derover forstaar han det nok. Altsaa den Betragtning fra den ærede Ministers Side vil nærmest kun komme